Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 617 van 7 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. BOTTIN**
Quai de Rome 25
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 december 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. BOTTIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 27 november 2023, dient op 29 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 december 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker een eerste keer gehoord wordt op 22 januari 2025 en een tweede keer op 26 mei 2025.

1.3. Op 29 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend verstuurd wordt op 30 december 2025 en die als stuk 1 bij het verzoekschrift gevoegd wordt.
2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Volgens verzoeker wordt zijn actief lidmaatschap sinds 2010 bij de Iraakse Communistische partij (hierna: ICP) en het feit dat hij in het kader daarvan bepaalde activiteiten heeft uitgeoefend niet betwist. Hij acht die elementen van kapitaal belang. Het wordt volgens hem evenmin betwist dat hij betogingen organiseerde tegen de lokale autoriteiten en tegen de partijen aan de macht, dat hij pamfletten uitdeelde en informatie verspreidde op Facebook en dat hij zich actief inzette tegen corruptie en voor de verbetering van de openbare diensten. Hij meent dat zijn politiek lidmaatschap en zijn activiteiten gestaafd worden aan de hand van verschillende documenten, waarvan de authenticiteit niet betwist wordt. Hij acht het foutief om te oordelen dat het louter lid zijn en het uitoefenen van voormelde activiteiten niet voldoende zwaarwichtig is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij op 10 april 2019 bij verstek veroordeeld werd door de Iraakse autoriteiten tot zes maanden gevangenisstraf, dat het vonnis zich in het dossier bevindt en dat het een officieel document betreft afkomstig van de autoriteiten. Dit is volgens hem het objectieve en onweerlegbare bewijs dat de Iraakse autoriteiten hem strafrechtelijk vervolgen voor zijn politieke opinies en zijn activiteiten binnen de ICP. Hij beschouwt dit vonnis als een vervolgingsmaatregel uit het verleden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet waardoor er een sterk vermoeden is dat de vervolging zal voortduren bij terugkeer. Hij verwijt de commissaris-generaal geen enkel element aangevoerd te hebben dat aantoont dat die vervolging zich niet opnieuw zou voordoen. Het arrestatiebevel bevestigt volgens hem dat de Iraakse autoriteiten nog steeds actief op zoek zijn naar hem. Hij acht het tegenstrijdig waar zijn lidmaatschap erkend wordt, maar de strafrechtelijke veroordeling toch geminimaliseerd wordt. Hij meent het voorwerp uit te maken van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag wegens zijn politieke opinies.

Vervolgens stipt verzoeker aan dat het begrijpelijk is dat hij niet over alle details beschikt van de gerechtelijke procedures nu hij zijn land is ontvlucht en het niet ter discussie staat dat het vonnis afkomstig is van een Iraakse rechterlijke instantie. Hij meent dat hem geen verwijten kunnen gemaakt worden inzake de inhoud of de vorm van een gerechtelijk document nu het niet aan hem toekomt te beslissen op welke manier de Iraakse rechtbanken hun vonnissen opstellen. Hij acht het summiere karakter van het vonnis coherent met wat men weet over de werking van het Iraakse gerecht. Vervolgens meent hij dat van hem geen correcte juridische kwalificaties van de hem ten laste gelegde feiten verwacht kan worden en dat niet besloten kon worden tot een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ en die bij het CGVS. Hij acht het logisch dat hij op verschillende momenten verschillende antwoorden geeft, te meer nu de feiten dateren van 2018. Hij voegt hierbij nog toe dat hij zijn verklaringen heeft afgelegd in een context van angst en stress. Hij benadrukt dat het essentieel is dat er een vonnis bestaat dat werd uitgesproken door een Iraakse rechtbank en dat dit niet terzijde geschoven kan worden.

Hij herhaalt dat hij een duidelijk geïdentificeerde politieke opinie heeft, dat hij veroordeeld werd door de Iraakse autoriteiten tot een gevangenisstraf en dat hij zich buiten het grondgebied van Irak bevindt, waardoor hij erkend moet worden als vluchteling. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toont volgens hem aan dat een strafrechtelijke veroordeling wegens politieke activiteiten een vervolgingsdaad uitmaakt.

Vervolgens verwijt verzoeker de commissaris-generaal het arrestatiebevel, dat volgens hem een bewijs vormt dat de Iraakse autoriteiten naar hem op zoek zijn, geminimaliseerd te hebben. Hij voegt hieraan toe dat zijn gebrekkige kennis omtrent de administratieve en procedurele details geen afbreuk doet aan het bestaan ervan.

Verder meent verzoeker dat de commissaris-generaal de situatie van zijn familie slecht geïnterpreteerd heeft. Het feit dat zijn familie niet rechtstreeks vervolgd wordt, betekent volgens hem niet dat hij zelf niets riskeert. Het feit dat zijn zaak blijft functioneren omdat hij een volmacht gegeven heeft aan zijn broer, toont volgens hem aan dat hij niet naar Irak kan terugkeren. Hij benadrukt dat in talrijke gevallen het individu wordt geviseerd en niet systematisch de familie.

Verzoeker meent verder dat het loutere feit dat hij in Griekenland geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, niet betekent dat hij geen nood aan bescherming heeft. Hij stelt dat hij heeft uitgelegd dat hij België wilde bereiken omwille van gezinshereniging en benadrukt dat hij meerdere keren is moeten vluchten en daardoor meerdere landen heeft doorkruist.

Verzoeker vervolgt dat hij documentatie van UNHCR neergelegd heeft waaruit blijkt dat hij internationale bescherming heeft aangevraagd in Turkije en hij een tijdelijke verblijfstitel voor asielzoekers (*kimlik*) gekregen heeft. Ook dit element wordt volgens hem geminimaliseerd nu blijkt dat de Turkse autoriteiten en UNHCR zijn aanvraag als ernstig hebben beoordeeld.

Verzoeker meent dat essentiële elementen onterecht terzijde geschoven werden door de commissaris-generaal, met name het officiële vonnis, het Iraaks arrestatiebevel, de rechtstreekse bedreigingen, het feit dat zijn stam afstand heeft genomen en de deportatiemarges ondernomen door de Turkse autoriteiten.

Verzoeker wijst er verder op dat het CGVS gehouden is zijn medewerking te verlenen. Hij meent dat hij, gezien zijn bijzonder solide geheel van documentaire bewijzen, het voordeel van de twijfel gegund moet worden en als vluchteling erkend moet worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker dat de uitgesproken veroordeling onder omstandigheden die de waarborgen van een eerlijk proces niet respecteren, een onmenselijke en vernederende bestraffing uitmaakt in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift maakt verzoeker melding van volgende stukken:

- Opzoekingen verricht door verzoeker;
- Documenten ingediend bij het CGVS (gedeeltelijk).

3.2. Op 5 augustus 2026 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer overeenkomstig (oud) artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, waarbij zij refereert aan volgend nieuw stuk, waarvan zij de weblink vermeldt:

- Cedoca, *COI Focus Irak – De invloed van de Iran-oorlog op de veiligheidssituatie in Irak*, mei 2026.

3.3. Op 12 augustus 2026 maakt verzoeker overeenkomstig artikel (oud) 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij hij melding maakt van volgende stukken en aankondigt die over te maken in een aparte mail:

- Opzoekingen verricht door verzoeker;
- Documenten ingediend bij het CGVS (gedeeltelijk, aangezien meneer het andere deel aan het CGVS heeft overhandigd zonder kopie voor zijn raadsvrouw);
- De beslissing van de stam van 2 juli 2018;
- De kopie van de USB-stick met de video, ingediend bij het CGVS;
- Commentaar van verzoeker.

3.4. Op 17 augustus 2026 maakt verzoeker dan uiteindelijk volgende stukken over:

- Opzoekingen verricht door verzoeker;
- Documenten ingediend bij het CGVS (gedeeltelijk, aangezien meneer het andere deel aan het CGVS heeft overhandigd zonder kopie voor zijn raadsvrouw);
- De beslissing van de stam van 2 juli 2018;
- De kopie van de USB-stick met de video, ingediend bij het CGVS;
- Commentaar van verzoeker.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5. Beoordeling

5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood omwille van actief lidmaatschap van en activiteiten binnen de ICP sedert 2010, waardoor hij problemen kreeg met de Al-Sadr Partij (AD CGVS, vragenlijst, punt 3.5; NPO I, p. 15; NPO II, p. 12).

5.1.1. Middels de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas en komt hiertoe op grond van volgende vaststellingen:

i) het louter lid zijn van de ICP en het ondernemen van activiteiten voor deze partij is onvoldoende zwaarwichtig om te besluiten dat er in verzoekers hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat;
ii) er kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker geschetste gang van zaken nadat hij tijdens de betoging een portret van Muhthada al Sadr zou hebben beschadigd en de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid omdat:
(a) zijn kennis over het verloop van die betogingen eerder lacunair is;
(b) verzoeker bij de DVZ met geen enkel woord repte over het vernielen van een portret van al Sadr;
(c) het opmerkelijk is dat hij na het vernielen van dat portret zonder meer de plek heeft kunnen verlaten; (d) zijn verklaringen over de komst van de mensen van al Sadr naar zijn woning tegenstrijdig zijn tussen de twee persoonlijke onderhouden en;
(e) hij zijn verklaring, dat zijn stam hem zou verstoten hebben, niet kan staven;
iii) Verzoeker legt geen aannemelijke verklaringen af over zijn veroordeling na zijn vertrek tot zes maanden gevangenisstraf omdat:
(a) hij er geen enkel idee van heeft wie een klacht tegen hem heeft ingediend;
(b) hij geen enkel idee heeft wie de andere persoon is die vermeld staat op het arrestatiebevel;
(c) verzoeker nochtans beschikt over een advocaat;
(d) hij de oorspronkelijke klacht niet neerlegt;
(e) zijn verklaring, dat hij veroordeeld is omwille van een belediging strijdig is aan zijn verklaringen op de DVZ, namelijk dat hij veroordeeld werd omwille van een misdrijf tegen de veiligheid van de staat;
(f) het vonnis zeer summier is en zelfs geen feitenrelaas of datering van de feiten bevat;
(g) hij verklaart dat het om uitschelden gaat, maar niet weet wie of wat hij uitgescholden zou hebben;
iv) De waarachtigheid, en minstens de ernst van zijn vrees wordt op ernstige wijze gerelativeerd door de vaststelling dat zijn familie sinds zijn vertrek geen significante problemen meer kent, ondanks het feit dat zijn broer de *mukthar* is van hun wijk;
v) De politieke activiteiten vanuit Turkije in het kader van de *tishreen* betogingen volstaan niet om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming;
vi) Uit de documenten van UNHCR en de Turkse *kimliks* van zijn gezin valt niet op te maken dat hen effectief internationale bescherming werd verleend;
vii) Verzoekers vrees wordt gerelativeerd doordat hij in 27 september 2023 aankwam in Griekenland, maar er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend;
vii) De overige documenten kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

5.1.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Irak ontvlucht is of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas te herstellen. De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door verzoeker niet ontkracht.

5.1.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij omwille van zijn deelname aan bepaalde activiteiten of betogingen voor of binnen de ICP persoonlijk geviseerd werd door mensen binnen de Al Sadr partij en hij hierdoor nood zou hebben aan internationale bescherming.

5.1.3.1. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat, hoewel verzoekers lidmaatschap van de ICP en het feit dat hij in het kader daarvan bepaalde activiteiten heeft uitgeoefend niet in twijfel getrokken hoeft te worden, zijn loutere lidmaatschap *an sich* onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat er in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat. De algemene landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, laat niet toe tot een andersluidende vaststelling te komen. Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit zou blijken dat een louter lidmaatschap volstaat om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift weliswaar niet akkoord te zijn met voorgaande bevinding, maar beperkt zich tot het uiten van zijn standpunt, zonder dit te staven aan de hand van concrete elementen en/of objectieve landeninformatie. Zijn betoog mist aldus iedere grondslag.

5.1.3.2. Voorts wordt de ernst van verzoekers vermeende problemen evenals de actualiteit ervan ten stelligste gerelativeerd door volgende elementen die blijken uit het administratief dossier:
i) Verzoeker en zijn in Turkije verblijvende gezin genieten *anno* 2025, en aldus meer dan zeven jaar nadat zij Irak verlaten hebben, nog steeds van de inkomsten uit zijn eigen bedrijf in Irak (NPO I, p. 12; NPO II, p. 4). Indien verzoeker werkelijk persoonlijk geviseerd zou worden door de Iraakse autoriteiten, is het allerminst aannemelijk dat het bedrijf ongemoeid zou worden gelaten en dat verzoeker daarvan dan nog eens financieel zou kunnen blijven profiteren;
ii) Verzoeker heeft twee maanden in Griekenland verbleven (AD CGVS, Verklaring DVZ, punt 33), maar vond het niet nodig om zich tot de Griekse autoriteiten te wenden met een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan dit nalatig handelen niet verschonen, stellende dat hij gezinshereniging wilde bekomen voor zijn gezin (NPO I, p. 13). Van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich zo snel mogelijk wendt tot de daartoe bevoegde autoriteiten. Dat verzoeker besloot om zich twee maanden op te houden in Griekenland zonder daar een beschermingsverzoek in te dienen, toont enkel aan dat hij die nood aan bescherming niet nodig achtte;
iii) Verzoekers broers en zussen verblijven nog in Irak en blijkens verzoekers verklaringen kennen zij geen problemen, laat staan dat eventuele problemen ook maar enig verband zouden vertonen met zijn asielrelaas (NPO I, p. 10-11);
iv) Verzoeker heeft geen problemen gekend toen hij Irak op legale wijze heeft verlaten (NPO I, p. 11). Indien de Iraakse autoriteiten werkelijk naar hem op zoek zouden zijn, is het allerminst aannemelijk dat verzoeker hiertoe in staat zou zijn;
v) Verzoeker verklaart dat hij denkt dat de autoriteiten na het vonnis niet meer naar hem op zoek zijn geweest (NPO I, p. 21) en op de vraag of er na die veroordeling op 10 april 2019 nog contact of problemen waren met de Iraakse autoriteiten, milities of anderen, antwoordt hij expliciet *“Nee daarna niets meer”* (NPO II, p. 8); de actualiteit van zijn vrees wordt aldus door verzoeker zelf ontkend.

Op basis van het geheel van voorgaande vaststellingen oordeelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat hij niet naar Irak zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker slaagt er niet in op voorgaande elementen een ander licht te werpen en beperkt zich tot de loutere blote beweringen enerzijds dat het niet is omdat zijn familieleden geen problemen kennen dat hij zelf niet wordt geviseerd en anderzijds dat zijn zaak louter blijft functioneren omdat hij een volmacht heeft gegeven aan zijn broer. Hiermee toont hij hoegenaamd niet aan dat hij actueel een vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin. Bovendien is het tegenstrijdig waar hij enerzijds stelt dat zijn familie en stam hem zouden hebben verstoten (NPO II, p. 9) maar anderzijds hem nog de inkomsten van zijn bedrijf zouden gunnen (zie *supra*). Verzoekers tegenstrijdige en inconsistente verklaringen in dit verband doen overigens ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relaas nu het in dit opzicht allerminst aannemelijk is dat zijn familie of stam hem zouden hebben verstoten. In dit verband verwijst verzoeker nog naar een beslissing van zijn stam, die hij reeds vermeldt in zijn aanvullende nota van 12 augustus 2026, maar pas overmaakt daags voor de zitting op 17 augustus 2026. Hij stelt hierover wat volgt:

“Verzoeker heeft aan zijn raadsvrouw een "stambeslissing" overhandigd die hij op dit punt van de procedure nog niet had kunnen voorleggen (stuk 4).
Dit document, afkomstig van de sjeiks en notabelen van de stammen van de regio, stelt uitdrukkelijk vast dat:
1.De stam afstand heeft genomen van verzoeker en de hem verweten feiten heeft veroordeeld (het beschadigen van een portret van Muqtada al-Sadr, beschouwd als een belediging jegens de sjiitische gemeenschap en het verzet);
2. Het bloed van verzoeker als "niet-gewroken" wordt verklaard […] : wie hem zou doden, zou geen enkele stamvervolging riskeren, en zijn eigen stam zal hem noch wreken, noch enige schadevergoeding kunnen eisen in geval van zijn dood;
3. Verzoeker niet langer op enige stambescherming zal kunnen rekenen, noch nog stamvergaderingen of -evenementen zal kunnen bijwonen.
Dit document bevestigt de verklaringen van verzoeker, die zich in een situatie van volledige blootstelling aan geweld bevindt, zonder enige bescherming, zoals hij dit reeds aan het CGVS heeft uiteengezet.
Dit document bevestigt en objectiveert net datgene wat het CGVS in zijn beslissing had geweigerd te weerhouden, namelijk de realiteit van de stamverstoting. Het CGVS stelt nochtans: « Uw verklaring dat de stam dit niet deed daar de verstoting enkel gold voor de supporters van al Sadr houdt hierbij geen steek » (pagina 3 van de beslissing van het CGVS).
Verzoeker had in zijn beroep reeds uitgelegd dat hij op het moment van zijn onderhoud niet over dit document beschikte. Hij heeft contact opgenomen met een stamhoofd, die het hem via WhatsApp heeft bezorgd.”

Ter terechtzitting hierover bevraagd, legt verzoeker uit dat hij ongeveer twee maanden geleden contact heeft gehad met verschillende personen van zijn stam en dat hij dan ongeveer een maand geleden een verstotingsbrief ontvangen heeft. Het is allerminst aannemelijk dat verzoeker enerzijds verstoten werd door zijn stam, maar dan nog wel enkele jaren later contacten kan leggen met verschillende stamleden en die dan

zelfs bereid zijn om op zijn verzoek een attest op te stellen. Daarenboven gaat het desbetreffende document niet gepaard met enige vertaling - wat verzoekers advocaat ter terechtzitting bevestigd - , waardoor het door het niet in overweging genomen kan worden, daargelaten de vaststelling dat het enige bewijswaarde ontbeert nu het door eenieder kan zijn worden opgesteld en het een kopie betreft dat eenvoudigweg via knip-en plakwerk gefabriceerd kan worden.

Daarnaast wordt de algehele geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas verder ondermijnd doordat hij de concrete aanleiding van zijn vlucht bij de DVZ onvermeld heeft gelaten. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelt hij uitdrukkelijk dat de vernieling van de foto van Al Sadr het grote probleem was en hij daardoor gevlucht was naar het platteland omdat de bedreiging te groot was (NPO I, p. 15) en omschrift hij zijn probleem als volgt: *"Mijn situatie in Irak is heel gevaarlijk, niet enkel gevaarlijk omdat de supporters van al Sadr dealen met hem alsof hij een God is. Als je hem beledigt dan vergeten ze dat niet, helemaal niet* (NPO II, p. 10). Bij de DVZ, waar hij gevraagd werd om kort een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, maakt hij geen enkele melding van een vernieling van een foto. Hij verwijst enkel naar zijn deelname aan demonstraties en spreekt van een nieuwe confrontatie. Ook wanneer hij gevraagd wordt waarom hij de oorzaak was van het conflict bij de demonstratie, laat hij de vernieling van de foto onvermeld en verwijst hij louter naar een conflict met H.H., die niet akkoord zou zijn gegaan met de demonstratie (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.5). Verzoeker kan het onvermeld laten van het kernaspect van zijn vluchtrelaas bij de DVZ niet vergoelijken.

5.1.3.3. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog omtrent (oud) artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, waar hij meent dat hij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van vervolging en dit omdat het opgelopen vonnis zou aantonen dat de Iraakse autoriteiten hem strafrechtelijk vervolgen voor zijn politieke opinies en zijn activiteiten binnen de ICP. Verzoekers verklaringen over zijn veroordeling worden niet geloofwaardig geacht. Het is niet aannemelijk dat verzoeker niet zou weten wie een klacht tegen hem zou hebben ingediend en welke persoon er nog vermeld staat op het arrestatiebevel (NPO II, p. 10). Verzoekers gebrek aan kennis valt niet te rijmen met zijn verklaring dat hij in Irak een advocaat had waarmee hij ook na zijn vertrek uit Irak nog in contact zou hebben gestaan (NPO I, p. 21). Bovendien overtuigt verzoekers uitleg over de reden waarom zijn moeders naam op het arrestatiebevel vermeld staat allerminst nu hij zich hiervoor louter verschuilt achter de stelling dat het niet zou gaan om een goede vertaling. Hij laat voorts na te preciseren hoe de inhoud ervan dan wel vertaald had moeten worden (NPO II, p. 10). Verder stroken verzoekers verklaringen bij de DVZ niet met zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS. Gevraagd bij de DVZ naar de reden van zijn veroordeling, vermeldt verzoeker zijn deelname aan een betoging en verwijst hij naar het bedreigen van de veiligheid van de staat (AD CGVS, Vragenlijst, punt 3.2). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelt hij dan weer dat hij veroordeeld werd omdat hij een man, die een symbool is, beledigd heeft (NPO II, p. 11). Naast voormelde tegenstrijdigheid die betrekking heeft op een kernaspect van zijn vluchtrelaas, vinden zijn verklaringen hoegenaamd geen steun in de inhoud van de neergelegde stukken. In het originele vonnis van de rechtbank wordt gesteld dat verzoeker op 10 april 2019 bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van zes maanden door de correctionele rechtbank van Al Souwaireh in Irak (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10). Het desbetreffende vonnis vermeldt echter op geen enkele wijze de reden of feitelijkheden die aan de grondslag zouden liggen van die veroordeling. Zelfs indien het zou gaan om beledigingen zoals verzoeker beweert, blijkt niet ten aanzien van wie of wat evenmin in welke omstandigheden. Er wordt verder weliswaar aangegeven dat hij in beroep kan gaan, maar uit niets blijkt dat verzoeker dit ook effectief gedaan heeft (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 10). Het vonnis is aldus inhoudelijk niet van die aard om verzoekers verklaringen te ondersteunen en bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook dat corruptie- en documentenfraude wijdverbreid is bij het verkrijgen van allerhande Iraakse documenten die makkelijk kunnen verkregen worden tegen betaling waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken gering is (AD CGVS, landeninformatie, Cedoca, *COI Focus Irak, Corruptie en documentenfraude d.d. 22/09/2025).* De arrestatiebevelen (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 11), uitgevaardigd in januari 2019, vermelden geen precieze datum en bevatten verschillende onleesbaarheden. Bovendien zijn zij niet alleen uitgevaardigd tegen verzoeker, maar ook tegen zijn moeder. Zoals reeds *supra* aangestipt, is verzoeker niet in staat hieromtrent verduidelijking te bieden en stelt hij louter dat het niet zou gaan om een goede vertaling, wat weinig ernstig is nu hij nalaat hieromtrent enige duiding te geven (zie ook reeds *supra*). Daarnaast maken de arrestatiebevelen melding van het volgende: *"gelieve het nodige te doen en dit te verspreiden naar alle instanties. In het geval dat zij worden gearresteerd, gelieve hen aan de gevraagde instantie uit te leveren volgens de regels en gelieve ons hiervan op de hoogte te brengen."* Zij bevatten aldus geen enkele informatie die overeenkomt met verzoekers asielrelaas waardoor de documenten op geen enkele wijze verzoekers verklaringen ondersteunen. Waar verzoeker nog verwijst naar "*documenten ingediend bij het CGVS*" (stukken overgemaakt op 17 augustus 2026 zoals vermeld in de inventaris van de aanvullende nota van 12 augustus 2026, stuk 4), moet worden opgemerkt dat hierover geen enkele duiding wordt gegeven, dat het overigens een kopie betreft waarvan de bewijswaarde zeer beperkt is en dat er geen melding gemaakt wordt van verzoekers naam, waardoor het ook niet duidelijk is wat verzoeker hiermee precies wenst aan te tonen. Het geheel van documenten die overgemaakt werden op 17 augustus 2026, overtuigt op geen enkele manier. Ze

zijn niet van die aard om een andere beoordeling te maken van verzoekers nood aan internationale bescherming. Dit geldt des te meer nu verzoekers advocaat ter terechtzitting stelt dat de desbetreffende stukken allemaal reeds neergelegd werden bij het CGVS.

Ook de overige documenten dragen, zowel *qua* vorm als *qua* inhoud, niet bij tot het geloofwaardig karakter van verzoekers vluchtrelaas. Over het deportatiebevel Turkije (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 12) verklaart verzoeker dat het gaat om een verplichte deportatie en dat zijn echtgenote en kinderen enkel een aanvraag gekregen hebben om te vertrekken zo snel als ze kunnen. Verzoeker toont niet aan dat dit document informatie bevat over de redenen waarom hij zijn herkomstland heeft verlaten, waardoor het evenmin van die aard is zijn asielrelaas te ondersteunen. Waar verzoeker nog stelt dat de Turkse documenten aantonen dat zijn asielaanvraag er als ernstig werd beoordeeld, moet worden vastgesteld dat de Turkse documenten (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 13 – kopie, asieldocumenten Turkije en verblijfstitels) louter aantonen dat verzoeker en zijn echtgenote op 3 juli 2018 met behulp van het UNHCR een verzoek om internationale bescherming wilden indienen bij de Turkse autoriteiten en dat hen papieren werden afgeleverd. Dat zij de internationale beschermingsstatus werden toegekend in Turkije, laat staan de redenen op grond waarvan, kan hieruit op geen enkele wijze worden afgeleid. Zelfs indien verzoekers en zijn gezinsleden in Turkije een beschermingsstatus zouden zijn toegekend, dan nog wordt op geen enkele wijze aangetoond dat verzoeker in Turkije hetzelfde vluchtrelaas uit de doeken heeft gedaan en nog minder als zou dit er wel geloofwaardig zijn bevonden en als voldoende zijn beschouwd om de nood aan internationale bescherming te weerhouden. Zijn bewering, dat zijn asielrelaas in Turkije als ernstig werd beoordeeld, strookt bovendien niet met de inhoud van het bezwaarschrift dat zijn echtgenote zou hebben opgesteld (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 24, bezwaarschrift Turkije – Kopie opgesteld). Dit schrijven is opgesteld door B.A.H.A.-A. en is gericht aan de hoge voorzitter van de administratieve rechtbank. Het document vermeldt dat zij niet akkoord gaat met het besluit van 20 mei 2025 waarin werd vastgesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. B.A.H.A.-A. zet uiteen dat zij niet begrijpt waarom de provinciale Directie Migratiebeheer een dergelijke beslissing genomen heeft en waarom haar verblijfsdocument afgesloten of geannuleerd werd daar zij met haar gezin bijna acht jaar in Turkije woont. Zij voegt nog toe dat haar echtgenoot - aldus verzoeker - ongeveer twee jaar geleden hun woonplaats verlaten heeft en dat zij sindsdien geen nieuws over hem heeft. Dit laatste gaat lijnrecht in tegen verzoekers verklaringen afgelegd op 22 januari 2025, namelijk dat hij elke dag in contact staat met zijn vrouw (NPO I, p. 8). Daar de inhoud van het bezwaarschrift strijdt met verzoekers verklaringen, kan er geen bewijswaarde aan worden toegekend. Het attest ICP van 12 februari 2025 werd opgesteld door het comité van de martelaars en verdwijningen van de Iraakse communistische partij met de volgende melding *"wij bevestigen dat de heer (S.H.I.I.) werd mishandeld en onderdrukt door de veiligheidsapparaten van het oude regime omdat hij lid is van onze Iraakse communistische partij en daarom werd hij verplicht om Irak te verlaten; O zijn vraag werd dit attest aan hem afgegeven."* Er kan geen bewijswaarde worden toegekend aan dit document nu het een gesolliciteerd karakter heeft en door eender wie kan zijn opgesteld te meer nu het gaat om een kopie en dit kon worden gefabriceerd door eenvoudig knip- en plakwerk. Bovendien maakt verzoeker doorheen zijn verklaringen geen melding van mishandelingen, waardoor de inhoud van het document geen weerslag vindt in de overige stukken van het administratief dossier. Het geheel van documenten – met inbegrip van de USB-stick die de Raad heeft bekeken (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 23) – kan, zoals ook in de bestreden beslissing op correcte wijze wordt vastgesteld, niet leiden tot een andersluidende beoordeling en verzoeker brengt geen enkel argumenten bij die zouden nopen tot een andere beoordeling van de neergelegde stukken. Verzoeker toont het tegendeel alleszins niet aan.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu die geen precedentenwaarde heeft.

Verzoeker slaagt er doorheen zijn betoog niet in om de motieven in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig worden bevonden omwille van de redenen hierboven uiteengezet en daar zij steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te doen wankelen. Zij blijven dan ook integraal overeind.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Irak, is voldoende determinerend om te besluiten dat hij niet aannemelijk gemaakt heeft Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan zich bijgevolg ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in (oud) artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt tot slot niets in tegen de analyse van de veiligheidssituatie in zijn provincie Wasit. Uit het rechtsplegingsdossier kunnen geen elementen worden ontwaard die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van (oud) artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.2. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van (oud) artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van (oud) artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk geacht.

Evenmin maakt verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden en ter verkrijging van de subsidiaire bescherming dezelfde gebleven zijn.

5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Voorts heeft de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.
5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO